

President Thomas S. Monson

Je vzkříšený!

Prázdný hrob onoho prvního velikonočního rána přinesl odpověď na Jobovu otázku: „Když umře člověk, zdaliž zase [oživne]?“

Toto bylo úžasné zasedání. Jménem všech, kteří se do tohoto zasedání až do této chvíle zapojili, ať již slovem nebo hudbou, jsem se jako prezident Církve rozhodl pronést k vám v tomto okamžiku jen dvě slova, která se považují za dvě nejdůležitější slova v angličtině. Sestře Cheryl Lantové a jejím rádkyním, pěveckému sboru, hudebníkům a řečníkům – tato slova jsou: „Děkuji vám.“

Před mnoha lety jsem v Londýně navštívil slavnou galerii umění Tate. V různých místnostech byla vystavena díla Gainsborougha, Rembrandta, Constabla a dalších proslulých umělců. Obdivoval jsem krásu jejich děl a oceňoval jsem dovednost, které bylo zapotřebí pro jejich vytvoření. V osamělém rohu ve třetím patře však byl obraz, který nejen upoutal mou pozornost, ale dotkl se i mého srdce. Malíř jménem Frank Bramley namaloval prostý venkovský domek situovaný proti rozbouranému moři. Dvě ženy, matka a manželka nepřítomného rybáře, bděly a čekaly celou noc na jeho návrat. Nyní již noc skončila a ony si uvědomily, že se na moři ztratil a již se nevrátí. Jeho mladá žena klečí po boku své tchyně, hlavu má položenou na jejím klíně a zoufale pláče. Vyhořelá

svíčka na okenní římse vypovídá o promarněném bdění.

Vytušil jsem žal této mladé ženy; pocítil jsem její zármutek. O tomto tragickém příběhu vypovídal i znepokojivě příznačný název, který dal umělec svému dílu. Zněl takto: *Beznadějné svítání*.

Jak moc toužila ona mladá žena po útěše a naplnění básně Roberta Louise Stevensona „Requiem“!

*Doma je námořník, doma je z moře, i lovec je doma ze strání.*¹

Ze všech událostí smrtelnosti není nic jistějšího než její konec. Smrt přichází ke všem; je to naše „společné dědictví; může si žádat své [oběti]

v dětství či v mládí; [může nás navštívit] v rozkvětu života nebo se její zavlání zpozdí až na dobu, kdy vlasy věkem zbledají ... jako sníh; může nás postihnout v důsledku nehody či nemoci, ... nebo ... z přirozených příčin; přijít však musí.“² Nevyhnutelně představuje bolestnou ztrátu toho druhého a, zvláště v případě mladých, zdrcující úder pro neuskutečněné sny, nenaplněné touhy a poražené naděje.

Který smrtelník, když se potýkal se ztrátou blízké osoby, nebo když dokonce sám stál na prahu věčnosti, nepřemýšlel o tom, co leží za závojem rozdělujícím viditelné od toho neviditelného?

Před mnoha staletími Job – který byl dlouho požehnán všemi možnými hmotnými dary a kterého pak tvrdě postihlo vše, co může dopadnout na lidskou bytost – usedl se svými společníky a pronesl onu nadčasovou a nestárnoucí otázku: „Když umře člověk, zdaliž zase [oživne]?“³ Job řekl to, o čem přemítá každý živoucí muž či žena.

V toto slavné velikonoční ráno bych se rád zamyslel nad Jobovou otázkou – „Když umře člověk, zdaliž zase [oživne]?“ – a nabídl odpověď, která nepochází jen z hloubavého zamyšlení se, ale také ze zjeveného slova Božího. Začnu základními body.

Pokud je tento svět, v němž žijeme, vytvořen podle určitého plánu, musí existovat i Projektant. Kdo dokáže pohlízet na mnohé zázraky tohoto vesmíru, aniž by věřil, že pro celé lidstvo existuje určitý plán? Kdo může pochybovat, že existuje i Projektant?

V knize Genesis se dozvídáme, že tento Velký Projektant stvořil nebe i zemi: „Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí.“

„Buď světlo!“ řekl Velký Projektant, „i bylo světlo.“ Stvořil oblohu. Oddělil zemi od vod a řekl: „Zplod' země trávu, ... [a] strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho.“

Stvořil také dvě světla – slunce a měsíc. Podle Jeho plánu vznikly hvězdy. Stvořil živočichy ve vodách, i ptactvo, aby létalo nad zemí. A tak tomu bylo. Stvořil dobytek, zvířata a lezoucí tvory. Jeho plán byl téměř u konce.

A úplně na konec stvořil člověka k obrazu svému – muže a ženu – aby panovali nad všemi živoucími tvory.⁴

Jen člověk obdržel inteligenci – mozek, mysl a duši. Jen člověk, s těmito vlastnostmi, měl schopnost mít víru a naději, inspiraci a touhu.

Kdo snad dokáže přesvědčivě obhájit to, že člověk – nejvznešenější dílo Velkého Projektanta, který panuje nad všemi živoucími tvory, který má mozek a vůli, mysl a duši, inteligenci a božskost – přestane existovat, když duch opustí svou pozemskou schránku?

Abychom porozuměli smyslu smrti, musíme poznat účel života. Tlumené světlo víry se musí podrobit polednímu svitu zjevení, díky němuž víme, že jsme žili i před svým zrozením do smrtelnosti. Ve svém předsmrtném stavu jsme bezpochyby byli mezi syny a dcerami Božími, kteří jásalí radostí z příležitosti vstoupit do této problematické,

a přesto nezbytné smrtelné existence.⁵ Věděli jsme, že naším cílem je získat fyzické tělo, překonat zkoušky a dokázat, že budeme dodržovat přikázání Boží. Náš Otec věděl, že v důsledku podstaty smrtelnosti budeme pokoušeni, budeme hřešit a budeme chybovat. Abychom mohli mít veškerou šanci na úspěch, poskytl Spasitele, který za nás bude trpět a zemře za nás. Nejen že usmíří naše hříchy, ale v rámci tohoto Usmíření také překoná fyzickou smrt, které budeme kvůli Pádu Adama všichni podrobeni.

A tak se před více než 2000 lety narodil do smrtelného života ve chlévě v Betlémě Kristus, náš Spasitel. Dlouho předpovídaný Mesiáš přišel.

O chlapeckých letech Ježíšových toho bylo napsáno velmi málo. Mám rád tuto pasáž z Lukáše: „A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.“⁶ A v knize Skutků je o Spasiteli krátká věta, v níž se skrývá ohromný význam: „Chodil, dobře čině.“⁷

Ježíš byl pokřtěn Janem v řece Jordánu. Povolal Dvanáct apoštolů. Žehnal nemocným. Způsobil, že chromí chodili, slepí viděli, hluší slyšeli. Dokonce křísil mrtvé k životu. Učil, vydával svědectví a dal nám dokonalý příklad k následování.

A pak se posláni Spasitele světa ve smrtelnosti přiblížilo ke konci. V hořejší místnosti se konala Jeho poslední večeře s apoštoly. Čekaly ho Getsemany a kříž na Kalvárii.

Žádný běžný smrtelník nedokáže pochopit plný význam toho, co pro nás Kristus vykonal v Getsemanech. On sám později popsal tento zážitek takto: „[Toto] utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu.“⁸

Po agónii v Getsemanech se Ho vyčerpaného chopily drsné a kruté ruce a přivedly ho před Annáše, Kaifáše, Piláta a Heroda. Obviňovali ho a proklínali. Zlomyslné rány dál oslabovaly Jeho bolestmi zmítané tělo. Když Mu na hlavu zatlačili krutou korunu z ostrých trnů, která Mu probodla obočí, po tváři Mu stékala krev. A poté ho znovu přivedli k Pilátovi, který se podvolil výkřikům rozzuřené lůzy: „Ukřižuj ho, ukřižuj.“⁹

Zbičovali ho metlou, do jejichž kožených provázků vpletli kousky ostrého kovu a kostí. Po krutém zbičování vstal a klopytavě se snažil nést svůj vlastní kříž, až do doby, kdy již nemohl dále, a pak toto břímě za Něj nesl někdo jiný.

Nakonec, na pahorku zvaném

Kalvárie, jeho bezmocní následovníci přihlíželi tomu, jak Jeho zraněné tělo přibíjejí na kříž. Ostatní Ho nemilosrdně zesměšňovali, proklínali Ho a vysmívali se Mu. A přesto zvolal: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“¹⁰

Hodiny naplněné agónií plynuly a život z Něj vyprchával. Z vyprahlých rtů pronesl slova: „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. A to pověděv, umřel.“¹¹

Když Ho klid a útěcha milosrdné smrti vysvobodily z útrap smrtelnosti, vrátil se do přítomnosti svého Otce.

V oné poslední chvíli mohl Mistr uhnout. On to však neudělal. Sestoupil pod všechny věci, aby všechny věci mohl spasit. Jeho neživé tělo spěšně, ale jemně uložili do vypůjčeného hrobu.

Žádná slova z křesťanských písem pro mne neznamenají tolik, jako ta, jež pronesl anděl k plačící Marii Magdaléně a k té druhé Marii, když prvního dne v týdnu přišly k hrobu, aby se postaraly o tělo svého Pána. Anděl řekl:

„Co hledáte živého s mrtvými?
Není ho tuto, ale vstalť jest.“¹²

Náš Spasitel obživil. Nastala ta nej-slavnější událost, která ze všech událostí lidské historie utěší a uklidní nejvíce – vítězství nad smrtí. Bolest a agónie prožitá v Getsemanech a na Kalvárii byla smazána. Spasení lidstva bylo zajištěno. Pád Adamův byl napraven.

Prázdný hrob onoho prvního velikonocního rána přinesl odpověď na Jobovu otázku: „Když umře člověk, zdalíž zase [oživne]?“ Všem, kteří jsou v dosahu mého hlasu, prohlašuji, že když člověk umře, bude zase žít. Víme to, neboť máme světlo zjevené pravdy.

„Nebo poněvadž skrze člověka smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých.

Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.“¹³

Četl jsem svědectví – a věřím jim – těch, kteří prožili zármutek z Kristova Ukřížování a radost z Jeho Vzkříšení. Četl jsem svědectví – a věřím jim – těch z Nového světa, které navštívil tentýž vzkříšený Pán.

Věřím svědectví toho, který v této dispensaci mluvil s Otcem a se Synem v lesnatém háji, jenž nyní nazýváme Posvátným, a který obětoval svůj život a zpečetil toto svědectví vlastní krví. Prohlásil:

„A nyní, po mnohých svědectvích, jež o něm byla dána, toto je svědectví poslední ze všech, jež my o něm dáváme: Že on žije!

Neboť jsme ho viděli, vpravdě na pravici Boží; a slyšeli jsme hlas

vydávající svědectví, že je Jednorozeným Otcovým.“¹⁴

Temnotu smrti lze vždy rozehnat světlem zjevené pravdy. „Já jsem vzkříšení i život,“ řekl Mistr.¹⁵ „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám.“¹⁶

V průběhu let jsem vyslechl a přečetl bezpočet svědectví, o něž se se mnou podělili lidé, kteří svědčili o tom, že Vzkříšení je skutečné, a kteří ve chvíli nejvyšší nouze obdrželi pokoj a útěchu, kterou Spasitel slíbil.

Zmíním jen část jednoho takového příběhu. Před dvěma týdny jsem obdržel dojemný dopis od otce sedmi dětí, který psal o své rodině, a zvláště o svém synu Jasonovi, který v 11 letech onemocněl. V průběhu několika

následujících let se Jasonova nemoc několikrát vrátila. Tento otec popisoval, že navzdory zdravotním problémům měl Jason pozitivní postoj a optimistickou povahu. Když bylo Jasonovi 12 let, obdržel Aronovo kněžství a „své zodpovědnosti vždy plnil ochotně a znamenitě, ať již se cítil zdravý či nikoli“. Když mu bylo 14 let, získal skautské ocenění „Orlí skaut“.

Vloni v létě, nedlouho po Jasonových 15. narozeninách, musel znovu nastoupit do nemocnice. Když ho jeho otec jednou navštívil, našel Jasona, jak má zavřené oči. Nevěděl, zda Jason spí nebo je vzhůru, a tak k němu začal jemně promlouvat. „Jasone,“ řekl, „vím, že jsi toho ve svém krátkém životě hodně zkusil a že tvůj současný stav je vážný. I když tě čeká velká bitva, nechci, abys někdy ztratil víru v Ježíše Krista.“ Řekl, že ho překvapilo, když Jason okamžitě otevřel oči a jasným a odhodlaným hlasem řekl: „Nikdy!“ Jason pak oči zavřel a již nepromluvil.

Jeho otec napsal: „Tímto prostým prohlášením Jason vyjádřil jedno z nejmocnějších a nejčistších svědectví o Ježíši Kristu, která jsem kdy slyšel. ... Jeho prohlášení ‚Nikdy!‘ se mi onoho dne vtisklo do duše a srdce se mi naplnilo radostí z toho, že Nebeský Otec mi požehnal, abych mohl být otcem

tak úžasného a ušlechtilého chlapce. ... [To] bylo naposledy, kdy jsem ho slyšel vydat svědectví o Kristu.“

Ačkoli rodina očekávala, že se bude jednat jen o další rutinní hospitalizaci, Jason za necelé dva týdny zemřel. Jeho starší bratr a sestra v té době sloužili na misi. A další bratr, Kyle, své povolání na misi právě obdržel. Jeho povolání vlastně přišlo dřív, než to čekal – 5. srpna – pouhý týden před Jasonovou smrtí, a rodina přišla k němu do nemocnice, aby mohli obálku s Kyleovým povoláním společně otevřít jako celá rodina.

Tento otec mi v dopise poslal fotografii s Jasonem na nemocničním lůžku a vedle něj, u postele, stojí jeho velký bratr Kyle a v ruce drží své povolání na misi. Pod fotografií je nápis: „Povolání sloužit na misi společně – na obou stranách závoje.“

Jasonův bratr a sestra, kteří již na misi slouží, poslali domů krásné, útěchu přinášející dopisy, které měly být přečteny na jeho pohřbu. Jeho sestra, která slouží v Argentinské misi Buenos Aires-západ, v dopise napsala: „Vím, že Ježíš Kristus žije, a protože žije, každý z nás, včetně našeho milovaného Jasona, bude žít znovu také. ... Můžeme najít útěchu ve spolehlivém poznání, že jsme byli spolu zpečetěni jako věčná rodina. ... Pokud budeme v tomto životě dělat

to nejlepší, co dokážeme, a budeme se zlepšovat, [znovu ho] uvidíme.“ A pokračovala: „[Jeden] verš z písem, který mám už dlouho ráda, má teď pro mne nový smysl a význam. ... [Je to] verš 4 z 21. kapitoly Zjevení: ‚A setřet Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly.‘“

Milovaní bratři a sestry, ve chvíli svého nejhlubšího žalu můžeme najít ne-smírný pokoj ve slovech anděla z onoho prvního velikonočního rána: „Není ho tuto, ale vstal jest.“¹⁷

*On vstal z mrtvých! Je vzkříšený!
Sděluje to radostný hlas.
Ježíš opustil vězení,
raduj se v světě každý z nás.
Člověk je už svobodný,
Kristus je rek vítězný.¹⁸*

Jako jeden z Jeho zvláštních svědků na zemi v této době prohlašuji v tuto slavnou velikonoční neděli, že to je pravda, v Jeho posvátném jménu – ano, ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele – amen. ■

ODKAZY

1. Robert Louis Stevenson, „Requiem“, *An Anthology of Modern Verse*, ed. A. Methuen (1921), 208.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 20.
3. Job 14:14.
4. Viz Genesis 1:1–27.
5. Viz Job 38:7.
6. Lukáš 2:52.
7. Skutkové 10:38.
8. Nauka a smlouvy 19:18.
9. Lukáš 23:21.
10. Lukáš 23:34.
11. Lukáš 23:46.
12. Lukáš 24:5–6.
13. 1. Korintským 15:21–22.
14. Nauka a smlouvy 76:22–23.
15. Jan 11:25.
16. Jan 14:27.
17. Matouš 28:6.
18. „On vstal z mrtvých“, *ZNPPD 1*, str. 92.